

INHOUDSOPGAVE

© 2020, Uitgeverij Koninklijke Van Gorcum BV,
Postbus 43, 9400 AA Assen.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) kan men zich wenden tot Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

NUR 661

ISBN 978 90 232 5747 9

1^e druk, 2020

Ofschoon iedere poging is ondernomen volgens de auteurswet rechthebbenden van het in dit boek opgenomen illustratiemateriaal te traceren, is dit in enkele gevallen niet mogelijk gebleken. In het onderhavige geval verzoekt de uitgever rechthebbenden contact met hem op te nemen.

Uitgave: Uitgeverij Koninklijke Van Gorcum, Assen
Grafische verzorging en omslag: Luciën Wink
Redactie: Wouter Bessels
Omslagfoto: Gerard Rappard
Druk: Drukkerij Van Gorcum, Raalte

Voorwoord	7
Proloog Live Aid	13
Hoofdstuk 1 Van Londen naar Butlin's	19
Hoofdstuk 2 De Pye jaren	29
Hoofdstuk 3 The Frantic Four	39
Hoofdstuk 4 Doodlopende weg	81
Hoofdstuk 5 Stand Up And Fight!	101
Hoofdstuk 6 Dubbeldekkers en fish & chips	111
Hoofdstuk 7 Nieuwe kansen	121
Hoofdstuk 8 Quo Vadis?	161
Status Quo Discografie	181
Noten	190
Bronvermelding	191

VOORWOORD

Ik was negen en zat op de vloer in de woonkamer van ons huis aan de Beatrixlaan in Oosterhesselen, een dorp tussen Emmen, Hoogeveen en Coevorden. Ik was aan het tekenen en om mij heen lagen mappen, tekenpapier en kleurpotloden. De radio stond aan. Ineens klonk er een nummer dat ik niet kende, maar dat me meteen in de greep had. Ik begon met twee potloden mee te tikken met de muziek en werd voor het eerst in mijn leven helemaal meegevoerd. De hele wereld leek weg te zinken. Ik was één met het denderende ritme, de wat eentonige melodie en de volle, heldere klank van de gitaren. Na afloop moest ik weten wie dat was geweest. Het was een groep met de vreemde naam Status Quo en het nummer heette *Down Down*.

Een liefde begon. *Down Down* werd een grote hit en een hele reeks volgde. Ik werd wat ouder en mocht af en toe een singletje kopen, wat begon met *Rockin' All Over The World*. Van mijn zakgeld kocht ik uiteindelijk ook de LP's. *Just Supposin'* was mijn eerste en die plaat uit 1980, met schitterende hoes, is nog altijd één van mijn favoriete Quo-albums. Iedere plaat die ik kocht bevestigde wat ik eigenlijk meteen al wist: dit is mijn band, dit is mijn muziek. Ik werd lid van de fanclub en bezocht een paar keer de landelijke Quo-dag in Zevenaar. Het gaf me het gevoel deel uit te maken van een grote familie. Ik vergeet nooit meer hoe ik samen met een groepje Quo-fans na afloop van een Quo-dag op het treinstation van Arnhem op de trein wachtte. Eén van hen had een ghetto-blastert bij zich die hij op het perron neerzette. Keiharde Quo-muziek knalde uit de speakers. Wij stonden er in een kring omheen luchtgitaar te spelen en te headbangen. Eén van hen had op zijn spijkerbroek de titels van alle Quo-nummers geschreven en dat waren er in de beginjaren tachtig al heel veel! En iedere keer

als de nieuwe Quo-Fan (het blad van de fanclub) werd bezorgd was ik door het dolle: een heel blad alleen maar over Quo!

De fanclub was in die tijd één van de grootste van Nederland en één van de best georganiseerde. Het blad was bijvoorbeeld een feest om te lezen, met o.a. schitterende foto's, reportages, quizzes, weetjes, enquêtes, de Quo top-100 en een uitgebreide Quo-shop. Ik heb er gelukkig nog een aantal bewaard en blader er op een regenachtige zondag nog weleens doorheen. Daarnaast regelde de fanclub de kaartverkoop voor concerten en organiseerde ze Quo-avonden door het hele land plus één keer per jaar de landelijke Quo-dag. Tweemaal waren daar Quo-leden bij aanwezig. Rick Parfitt en Bob Young kwamen in 1979 naar Zevenaar waarbij Veronica tv-opnamen maakte. Een uitgelaten Rick, aangenaam verrast door de hartelijke ontvangst, speelde die dag een paar nummers mee met Quotation, de huisband van de fanclub. In 1985 kwam Rick samen met Francis Rossi. Die tweede keer was ik er ook bij in zaal Buitenmolen in Zevenaar en ik herinner me het pandemonium toen ze binnenkwamen. Van het plan om beiden mee te laten spelen met Quotation kwam door het tumult in de zaal helaas niets terecht. Ik slaagde er wonderwel in een redelijke foto van de bandleden te schieten door de pocketcamera, geleend van mijn zusje, hoog boven mijn hoofd te houden. Die foto is nog steeds één van mijn meest dierbare.

De fanclub verhuisde eind jaren tachtig van Didam naar Drachten, de stad met de meeste Quo-fans. Hoewel de club als zodanig niet meer bestaat, organiseert laatste voorzitter Peter Meintema nog steeds trips naar diverse Quo evenementen. Tegenwoordig is de officieuze thuishaven een klein café in het plaatsje Frieschepalen: *Ma Kelly's*. Het interieur van dit oergezellige etablissement wordt opgesierd door een prachtige muurschildering van Quo's live-album uit 1976. Iedere rechtgeaarde Quo-fan is er altijd van harte welkom, andere bezoekers trouwens ook. Naast het café wordt ieder jaar in mei het Crossed Guitar Festival georganiseerd waar Quo's bassist John Edwards meerdere keren optrad met zijn eigen band Rhino's Revenge. Ook ex Quo-drummer John Coghlan speelde er een paar keer met zijn band John Coghlan's Quo. In februari 2017 vond in het café de Rick Parfitt-memorial plaats met livemuziek en enkele toespraken. Voormalig Quotation-gitarist Wilbert Soetens droeg zijn speciaal voor deze gelegenheid geschreven gedicht voor waarbij het even muisstil werd. Zijn gedicht *The Rythm King* bevat titels van songs en albums van Quo: "There he stands, legs apart with his guitar hanging *Down Down*. Caught in the spotlight for yet another *Game In Town*. Thousands of people clapping and jumping to his thunderous beat. No need to be there *If You Can't Stand The Heat*. But now, intro's have fallen quiet and never again we hear the sound of an encore. He's a *Broken Man* and the time has come he *Can't Give You More*. The Rytm King is *Too Far Gone*, his loss has a massive impact. It's like a meteor coming down on *Heavy Traffic* and *That's A Fact*. So *Ends Another Life*, he's now a *High Flyer* and can *Shine On* from above. *Is There A Better Way* to remember and celebrate his life than to play and enjoy his music with love."

De eerste keer dat ik Quo live zag was tijdens hun toenmalige afscheidstour *End Of The Road* vlak na mijn achttiende verjaardag. Op 6 mei 1984 reden mijn broer en ik in onze knalgroene Fiat 127 naar Zwolle. De hele middag hingen we rond bij de IJsselhal en in het centrum van de stad waar het wemelde van de Quo-fans. Stiekem hoopten we de bandleden ergens te zien, maar natuurlijk was dat te mooi om waar te zijn. Toch had het zo maar gekund: die middag nam Quo na de soundcheck namelijk een videoclip op in de hal. Hadden we dat geweten.. Bij het betreden van de hal beleefde ik enkele angstige momenten, omdat we klem raakten in het gedrang en we geen kant opkonden. Het concert maakte vervolgens een verpletterende indruk. We stonden redelijk vooraan, vlak voor bassist Alan Lancaster, midden tussen de fanatiekste fans. Twee en een half uur lang springen, stampen, zingen en juichen. Doorweekt van het zweet reden we 's nachts weer terug naar huis, een herinnering voor het leven rijker.

Na het beroemde Live Aid concert in de zomer van 1985 raakte ik Quo een beetje kwijt. In 1986 maakte de band een doorstart die ik maar matig waardeerde. Ik ontdekte andere muziek en volgde Quo van een afstandje. Af en toe kocht ik nog wel een cd van de band, maar daar bleef het dan ook bij. Tot 2013. Op het affiche van het Retropop Festival in mijn woonplaats Emmen prijkte daar de naam van mijn oude liefde. In de aanloop draaide ik thuis en in de auto weer veelvuldig hun muziek. Op 1 juni, een koude en bewolkte zaterdag, zag ik dan eindelijk mijn oude helden weer. Ze kwamen op in fleece truien- en jasjes. Francis met zijn armen over elkaar, handen stijf onder de oksels. Het optreden dat ze gaven voelde als thuiskomen na een lange reis. Nog steeds als ik langs de Rietplas fiets kijk ik naar die plek en gaan mijn gedachten terug: "Daar stonden ze. Bijna bij ons in de achtertuin." Na Retropop schafte ik de net uitgekomen cd *Bula Quo* aan. Dat album werd de soundtrack van die zomer. Ik was verrast door de goeie muziek, op één of andere manier verwachtte ik op plaatgebied niet veel meer van ze. Ik had me vergist. Ook het andere recente werk kon de vergelijking met hun vroegere platen moeiteloos doorstaan. Wie had dat gedacht?

Status Quo was terug in mijn leven en deze keer voor altijd. Des te groter was de schok van het overlijden van gitarist Rick Parfitt vlak voor de kerstdagen van 2016. Wat een teleurstelling dat dit nieuws nauwelijks door de media werd opgepakt. De Quo kon toch al niet vaak rekenen op positieve reacties van de serieuze poppers. Onterecht: Status Quo is wat mij betreft één van de meest onderschatte bands uit de pophistorie. In mijn verontwaardiging schreef ik een brief naar de Volkskrant die netjes werd beantwoord door popjournalist Robert van Gijssel. Door tijdsdruk vanwege kerstmis was het nieuws over Rick's dood er door geglipt, hetgeen hem zeer speet. Een mailwisseling volgde en thuis verzuchtte ik aan de eettafel: "Er zou eigenlijk een boek moeten zijn met het complete verhaal van Quo!" Daar haakte mijn partner Emmy meteen op in: "Waarom schrijf je het niet zelf?" In eerste instantie moest ik erom lachen, maar het idee bleef ronddwarrelen in mijn hoofd. Het was misschien toch niet zo'n rare gedachte!

In januari 2017 begon ik mijn verhaal te schrijven. Zonder ervaring op dit gebied, maar vastbesloten om de bewogen geschiedenis van deze ultieme rockband goed op papier te krijgen. In oktober van dat jaar bedacht ik een plan om in contact te komen met andere Quo-fans. Ik had een paar honderd visitekaartjes laten drukken om mensen uit te nodigen mij te mailen of te appen over hun band met Status Quo. Deze deelde ik uit voor aanvang van het optreden van Quo in Tilburg aan de wachtende bezoekers in de rij voor 013. Ik had meteen veel respons en kreeg allemaal leuke reacties. Één fan vertelde me dat hij Quo zo'n 600 keer live had gezien, tot in Amerika aan toe. Zijn verhaal maakte mij meteen heel nederig, zó fanatiek was ik nooit. Later kreeg ik prachtige verhalen toegestuurd, soms vergezeld van foto's van bijvoorbeeld ontmoetingen met de bandleden. Één ding werd mij heel duidelijk: Status Quo betekent nog altijd heel veel voor veel mensen. De liefdevolle manier waarop over Quo gesproken werd, trof mij. Sommigen beschouwen Quo als familie met wie lief en leed wordt gedeeld. Heel bijzonder en ontroerend, en voor mij een extra stimulans om door te zetten met mijn boek. Ik wil iedereen dan ook hartelijk danken voor de reacties, in het bijzonder Brenda, Ad, Karin, Wim, Anita en Rob. Een woord van dank is ook op zijn plaats voor Gerard Rappard, de fotograaf van de vroegere fanclub. Hij filterde alle foutjes uit mijn verhaal en gaf mij toestemming om zijn foto's te gebruiken. Hij gaf zelf twee prachtige fotoboeken uit met veel achtergrondinformatie. Dank ook aan uitgeverij Van Gorcum, met name Sonja Geurts en Tina Bruinsma, die het aandurfde een boek uit te brengen over Status Quo. Heel veel dank ben ik verder verschuldigd aan Wouter Bessels, die mijn tekst redigeerde. De tuin was weliswaar goed aangelegd, maar er stond nogal wat onkruid in. Hij hielp me de boel op orde te krijgen en zonder hem zouden er nogal wat uitglijers in de tekst hebben gestaan. Maar bovenal: dank je wel Emmy voor je geweldige idee, zonder jou was ik er niet eens aan begonnen. Door al die uren geploeter bleef er nog wel eens een klusje liggen, maar nooit maakte je er een probleem van.

Met het onlangs verschenen album *Backbone* lijkt de band weer terug in de schijnwerpers, al zullen qua populariteit de hoogtijdagen van weleer nooit helemaal terugkeren. Mocht dit de laatste plaat zijn dan is het in ieder geval een waardig slotakkoord. Het album kwam ook op een mooi moment, juist toen ik ongeveer klaar was met mijn verhaal, het moest zo zijn. "Waarom uitgerekend Status Quo?" is me vaak gevraagd. En "Het is toch simpele muziek, altijd hetzelfde?" Het waren vragen en opmerkingen waar ik weleens moe van werd. Maar tegen vooroordelen valt niet te praten en na verloop van tijd kon het me ook steeds minder schelen. Ik had mijn Quo en het maakte me gelukkig, dat telde. En nu, zoveel jaren later, hoop ik dat mijn boek de lezer hongerig maakt naar Quo's muziek. Diegenen die de band net leren kennen wens ik een fijne ontdekkingsreis toe, de rijke Quo-catalogus leent zich er bij uitstek voor! De oudgedienden gun ik nog vele jaren met Quo. Moge één van de beste bands allertijden nooit vergeten worden!

On We Go With Status Quo!

Jan Bouke Hingstman
Emmen, september 2020

HOOFDSTUK 1

VAN LONDEN NAAR BUTLIN'S

Het verhaal begint in Londen. Om iets preciezer te zijn: Zuid-Londen. De jongens die later Status Quo vormen groeien hier op. Kort na de oorlog worden ze geboren. De stad ligt er in die tijd bij als een gewond dier. Londen had veelvuldig te lijden gehad van de bombardementen door de Duitsers in de 'Slag om Engeland'. De Londenaren waren er altijd rustig onder gebleven. Het dagelijkse leven ging zo veel mogelijk gewoon door. Beroemd is de foto van een vrouw die boven op de puinhopen rustig een kopje thee drinkt, een andere bekende foto laat een melkboer zien die zijn ronde doet tussen de ingestorte huizen. Het is de volksaard van de Engelsen: niets krijgt ons eronder (vergelijkbaar met de onzekere tijden vanwege de Brexit). De eerste na-oorlogse jaren worden gekenmerkt door een tekort aan geld en voedsel. Veel goederen staan nog lange tijd op rantsoen. Gezinnen, vooral uit de 'working-class', moeten vaak sappelen om rond te komen. De behoefte om af en toe even te ontsnappen aan de grauwe realiteit is in die periode enorm groot.

In deze omstandigheden wordt op 29 mei 1949 in de wijk Forest Hill Francis Rossi geboren. Hij is de eerste van twee zoons in een katholiek gezin. Zijn moeder is van Ierse afkomst, haar ouders emigreerden naar haar geboorteplaats Liverpool. Francis' vader is ook in Engeland geboren, maar van Italiaanse komaf. Hun eerste baby was een meisje dat kort na de geboorte overleed. Om het ongeluk te bezweren krijgt het nieuwe kindje de namen van alle heiligen die ze kunnen bedenken: Francis Dominic Nicholas Michael. De hele familie - er zijn veel broers en zussen - is werkzaam in het familiebedrijf Rossi's Ice

Cream. Francis' vader en moeder gaan iedere dag op pad met een bestelbusje om ijs te verkopen. De familie heeft een groot deel van Zuid-Londen verdeeld in routes om iedereen een bestaan te garanderen. Ze hebben het zeker niet slecht en wonen in een eigen huis aan Mayow Road. Dat betekent in die tijd dat je bij de 'haves' hoort. Ze werken er hard voor: na een hele dag doen ze 's avonds nog een ronde, maar dan met fish & chips.

Francis groeit op in Italiaanse sferen, iets waar hij zich pas op school bewust van wordt. De andere kinderen laten hem dat fijntjes weten. In hun ogen zijn Italianen wormenvreters (spaghetti), stinken ze naar knoflook en hebben ze een raar accent. Francis vindt het verschrikkelijk (geen enkel kind wil 'anders' zijn). Hij probeert jarenlang zijn roots te verbergen. Niet zo gemakkelijk als je accent een mix is van Engels, Italiaans en zangerig Liverpools. Ook zijn voornaam vormt een doelwit als zijnde een meisjesnaam. Dat is ook één van redenen dat hij zich jarenlang Mike laat noemen. De liefde voor muziek zit er al vroeg in, als hij getroost moet worden zet zijn moeder een oud Italiaans liedje op: *Papa Picolino* (de melodie verwerkt Francis later in het intro van Quo's eerste hit *Pictures Of Matchstick Men*). Ook zijn fascinatie voor shuffles heeft zijn oorsprong in de Italiaanse muziek. Francis realiseert het zich als hij in de jaren zeventig de film *The Godfather* ziet: „In de openingsscene van de bruiloft hoorde ik het traditionele orkestje op de achtergrond spelen en ineens schoot het door me heen, het is dat ouwe Italiaanse ritme dat altijd in me heeft gezeten!”(3)

Op zijn negende krijgt hij zijn eerste gitaar. Eerdere pogingen op harmonica en accordeon liepen spaak, ondanks een paar lessen. Zijn plan is om samen met zijn broer Dominic een soort Everly Brothers-duo te vormen. Ze spreken af om allebei een gitaar voor kerstmis te vragen. Kink in de kabel is dat Dominic zich op het laatste moment bedenkt en voor een treinset kiest. Weg droom. Tweede tegenvaller is de muzikleraar die hem alleen foxtrots en walsjes wil leren en niets moet hebben van de nieuwe muziek waar de jeugd zo warm voor loopt. Francis loopt kwaad weg, maar is niettemin vastbesloten om door te zetten met de gitaar. Hij heeft zich immers voorgenomen om beroepsmuzikant te worden. Francis leert door de platen die ze thuis hebben na te spelen, voornamelijk country-muziek van Guy Mitchell en Conny Francis. Hij zal altijd van deze muziek blijven houden.

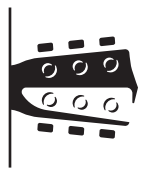
Halverwege jaren vijftig verovert de rock-'n-roll de wereld als een oerknal van de popmuziek. De muziekwereld schudt op zijn grondvesten. Ineens is daar een muziekstijl die de jeugd exclusief aanspreekt. Het meest revolutionaire moment in de popgeschiedenis. Francis valt als een blok voor deze opwindende muziek. Zijn grootste helden zijn de Everly Brothers die een flinke scheut country verwerken in hun rock-'n-roll. Andere favorieten zijn Little Richard, Buddy Holly, Chuck Berry, Jerry Lee Lewis, Eddie Cochran en Gene Vincent. Ook de Engelse Cliff Richard met zijn backing-groep The Shadows hoort daarbij. Al deze muziek zal jaren later de basis worden voor Status Quo: veel van

hun nummers gaan uit van drie of vier akkoorden. Juist dit element werd Quo weleens kwalijk genomen. In de autobiografie *XS All Areas* uit 2005 legt Francis het nog eens uit: „Zal een nummer er beter van worden als ik er nog een extra akkoord aan toevoeg, wat ik makkelijk zou kunnen doen? En zat er ooit iemand mee dat een Beatles-nummer simpel in elkaar zat? Nee, natuurlijk niet. Het was juist die eenvoud die zo aansprak.”

Een paar kilometer noorderlijker wordt op 7 februari 1949 in de wijk Peckham Alan Lancaster geboren. Deze omgeving is iets ruiger dan Forest Hill. Het gezin Lancaster bestaat uit typische stoere Zuid-Londenaren (zijn vader is een ex-bokser) en zo groeit de kleine Alan ook op. Hij is een jongen met een vasthoudend karakter die nooit met zich laat sullen. Door de jaren heen is er niemand die hem kan verslaan als het op vechten aankomt. Zijn ouders hebben ook een warme, familiale kant. Betrokken mensen waar je van op aan kunt. Zo wordt Francis later liefdevol in het gezin onthaald, ondanks zijn Italiaanse achtergrond. „Hij is één van ons,”(4) zei Alan's moeder eens, wat de jonge Francis meer goed deed dan hij liet merken. Alan bewaart goede herinneringen aan zijn jeugd. „Ik had een hele fijne jeugd, ik was extreem gelukkig.”(5) Zoals veel van zijn leeftijdsgenoten raakt ook Alan volledig in de ban van de rock-'n-roll-muziek. Hij vindt het vooral stoere muziek die goed bij hem past.

Na zijn lagere schooltijd bezoekt hij de Sedgell Comprehensive School in Beckenham. Deze vooruitstrevende school - geopend in 1957 - wilde een brede middenschool zijn voor kinderen van alle niveaus. Hier leert hij Francis kennen. Beiden hebben een hekel aan leren en grijpen de kans om lessen te mogen missen met beide handen aan. Zij gaan spelen in het schoolorkest. Alan op trombone en Francis op trompet.

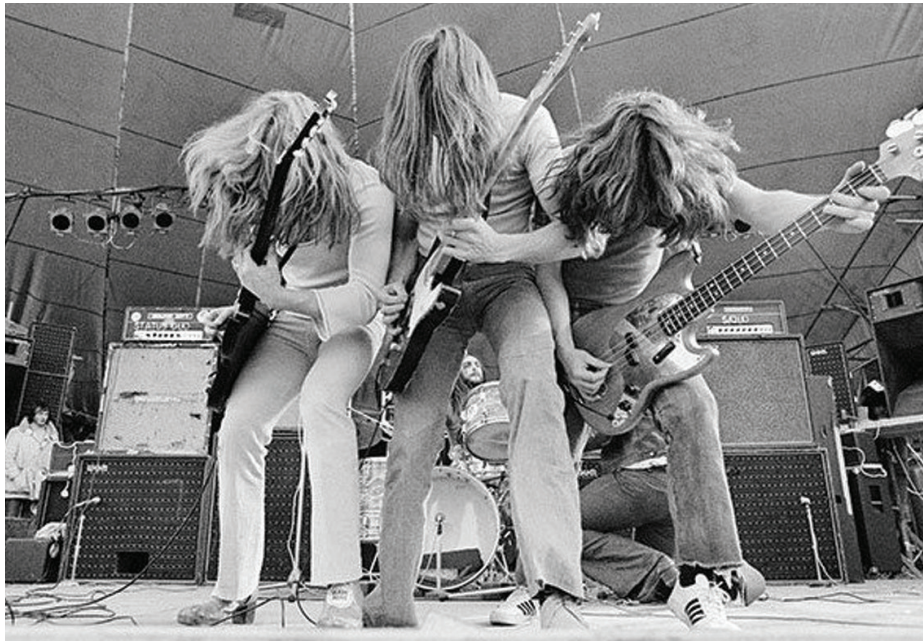
FRANCIS PAKT ZIJN KANS EN BIEDT ZICH AAN, HIJ KENT IN IEDER GEVAL DE TEKSTEN VAN ALLE EVERLY BROTHERS-SINGLES. DAT BLIJKT VOLDOENDE: HIJ IS AANGENOMEN.

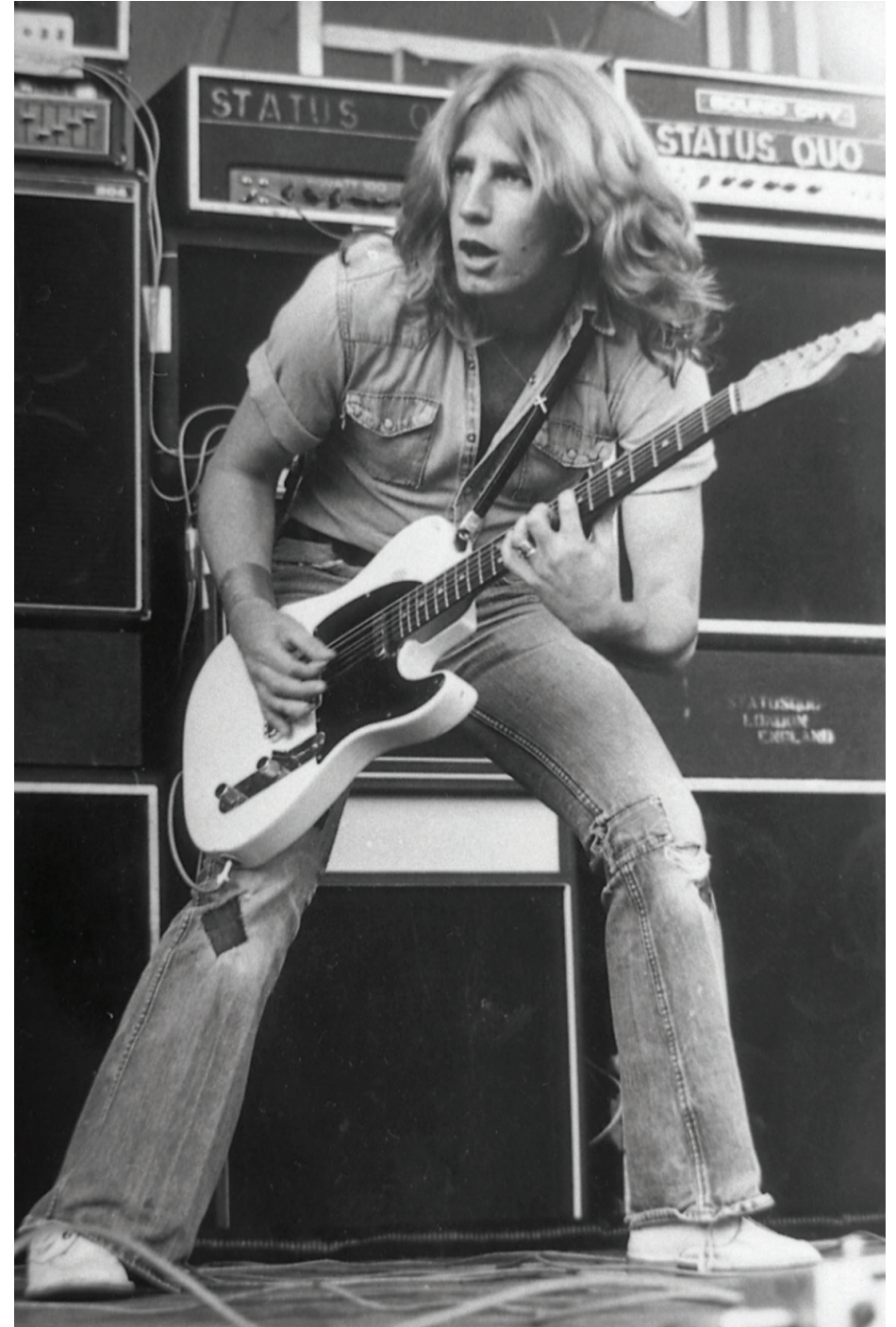
Ondanks hun verschillen mogen de jongens elkaar. Alan heeft met een andere trompettist, Alan Key, al eens de mogelijkheden besproken om een band te beginnen. Ze zoeken alleen nog iemand die kan spelen én zingen. Francis pakt zijn kans en biedt zich aan, hij kent in ieder geval de teksten van alle Everly Brothers-singles. Dat blijkt voldoende: hij is aangenomen. Zo begint een rockband als een jazzy blaascombo. De slaapkamer van Alan Lancaster fungeert als oefenruimte. Na een tijdje begint de muziek hen te vervelen. Een familiebe-

De band in 1969, zoekend naar een eigen richting. Bob Young staat 3^e van links.

Quo's doorbraaktreden op het Great Western Festival in Lincoln, Engeland, 29 mei 1972. In het zelfde jaar scoort Quo met Paper Plane en Piledriver.

Rick "The Rhythm Machine" tijdens de Quo tour door Scandinavië in september 1974.

Pinkpop 1974, op een piepklein podium.